

Motion till riksdagen 2006/07:Sf272

av Anne-Marie Pålsson och Ewa Thalén Finné (m)

Arbetsgivarens sjuklöneansvar

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om företagarens sjuklöneansvar.

Motivering

Företagsklimatet är en fråga som är föremål för ständig debatt. Men i vad mån det är bra eller dåligt är egentligen en fråga enbart av akademiskt intresse. Den relevanta frågan är om företagsklimatet är tillräckligt bra för att skapa den produktion och sysselsättning som är tillräcklig för att skapa välfärd.

Sverige hävdar sig relativt väl vad avser tillväxten – detta åtminstone i ett EU-perspektiv – men vad gäller sysselsättningen ser situationen ganska dystert ut.

För att bryta denna trend måste vi få fler företag och förmå fler befintliga företag att anställa fler personer. Regeringen har i sin budgetproposition fastslagit att detta är en prioriterad fråga. En viktig del i förutsättningarna för att få fler människor i arbete är att villkoren för företagande förbättras och detta särskilt för de mindre och medelstora företagen.

Dessa svarar redan i dag för en stor del av sysselsättningen och BNP, men de möter en rad hinder i sin dagliga verksamhet som försvårar deras utveckling. Dessa sammanhänger bland annat med skattestrukturen, arbetsrätten, regelkrånglet, bristen på kapital m.m. Men det som upplevs som mest hämmande är – om vi skall tro företagen själva – företagets långtgående ansvar för anställdas sjukfrånvaro.

Att just sjuklöneansvaret upplevs på detta vis är knappast något att förvåna sig över. Företagarens skyldighet att betala sjuklön innebär ju att en stor risk läggs på företagaren. Regeringen har nu lagt förslag om att ta bort medfinansieringsansvaret som inträder från och med den tredje veckan – detta är ut-

Fel! Okänt namn på

märkt – dock anser vi att förslagen om avskaffande av sjuklöneansvaret behöver gå längre än så.

Vi vill minska risken ytterligare för företagen. Vi vill det därför att vi är övertygade om att människor ogillar risk och gör det mesta för att undvika den. Detta gäller också företagare. Genom val av avtalskonstruktioner, försäkringar m.m. försöker företagaren redan i dag befria sig från risker så långt det är möjligt. Men det enda företagen kan göra för att minska den riskexponering som följer av sjuklöneansvaret är att låta bli att anställa personer. Och det är precis det företagaren gör. Det är ekonomiskt rationellt och inte alls något utslag av illvilja eller politiskt krypskytte.

Vill vi öka sysselsättningen i landet, måste alltså den risk det enskilda företaget tvingas bära minska. Det är nu inte samma sak som att gruppen företag skall undandra sig ansvaret för sjukfrånvaron. Men risken måste delas och andra lösningar än de som gäller i dag måste till. En möjlighet består i att för gruppen mindre och medelstora företag införa en ordning, liknande den vi hade tidigare.

Det innebär att det enskilda företaget, i denna grupp, befrias från sitt direkta sjuklöneansvar men påförs ett indirekt sådant, genom att tvingas betala en något högre arbetsgivaravgift. Denna höjning, som närmast kan ses som en försäkringspremie, skall sättas så att de sammanlagda mer-inbetalningarna motsvarar kostnaden för den sjukfrånvaro som finns i gruppen. Eftersom den är ganska låg, blir höjningen av arbetsgivaravgiften liten.

Detta är en kostnadsneutral förändring, på så vis att den inte innebär några ökade kostnader för staten. Det staten betalar ut i sjuklön motsvarar exakt det staten får in i höjda arbetsgivaravgifter. Risken flyttas från det enskilda bolaget till gruppen bolag. Resultaten av denna ordning bör rimligen bli den att företagen nu vågar att anställa flera, till gagn för alla och envar.

Stockholm den 31 oktober 2006

Anne-Marie Pålsson (m)

Ewa Thalén Finné (m)